

27.9.1930 г. --- РУСЪ

БАБЕ И ДЕЦА

Банско

Когато моя Бабя се вродна умля,
И сивите коси се небосклона,
Азъ викнахъ на оная старата жена,
Който И Л Ю З И Я ме разбира.

Въ притома тиха ласна ме милува.
Въ душата ми е пролътно небе,
Въ което облаче не плува
А само звънка пѣсетъ мре.

Ни въ съна грѣхътъ ни сѣнка отъ измама
Отъ буря не останалъ нито екъ
И сѣкашъ всичко - близъкъ и далечъ
Се слива въ мене съ образа на мама.

И никога когато се съ Великденъ
Самъ вжиданъ - тамъ е слътко но съмъ сиomenъ
А туй отмина, то е само сиomenъ
Къмъ който никога не мога да се върна.

